

De sol a sol

Un relat de: [Josep Casals Arbós](#)

Encara és negra nit quan es remulla la cara amb l'aigua del gibrell. Un cop vestit, baixa a l'estable i pixa sobre la palla del femer. Després treu la mula i l'enganxa al carro. Hi carrega la dalla, la pedra d'esmolar, una manta vella i el sarró que li ha preparat la dona.

—Arre! —crida un sol cop. La mula és un animal ja gran de pels aspres i ulls tristos. Amb el pas mandrós, enfila el camí que porta al camp de blat. El gos perdiguer els acompanya content. Quan arriben al tros, ben just clareja. Es planta davant l'extensió de blat madur. S'ajusta la faixa, escup a les mans i s'hi posa. Amb el cos lleugerament corbat, mou la dalla d'esquerra a dreta amb mà ferma i una cadència regular, avançant una camada curta després de cada cop. El blat cau arrenclerat al seu pas mentre el sol va pujant. De tant en tant s'atura ja sigui per eixugar-se la suor, afilar la dalla o remullar la gola seca. El gos dorm sota el carro, a l'ombra. La mula pastura lligada llarg a una alzina jove i amb el cap i la cua mira d'espantar els tàvecs que li volen xuclar la sang.

A l'hora de l'àngelus deixa la dalla a terra. Es treu el barret de palla, dóna una grapat de civada a la mula i busca l'ombra de la noguera. A recer dels raigs del sol, menja un tros de pa de tres dies i un bocí de formatge; de tant en tant fa un trago de vi del bot. Després estén la manta i s'hi ajau de costat, amb els genolls arronsats i les mans juntes a mena de coixí. El gos també s'emmandreix a prop dels peus. Fa la migdiada una hora llarga i acabat torna a segar blat.

Sega fins al moment que calcula que podrà arribar a casa amb l'últim bri de llum. Carrega les eines mentre s'empassa el doloret que li rossega la ronyonada i xiula al gos. No cal que digui res a la mula, ella també té ganes de tornar i amorrar-se a l'abeurador. Mentre s'atansen al poble, pensa en el sopar calent i en el llit tou; i també pensa que la nit serà curta, massa curta, però és temps de collita i ha de pujar cinc fills.